

POSTANOWIENIE

11 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 11 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. spółki akcyjnej w W.
przeciwko P. spółce akcyjnej w L.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 30 lipca 2024 r., I AGa 62/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka, E. spółka akcyjna w W., wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30 lipca 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko P. spółce akcyjnej w L. o zapłatę.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność, polegającą na uwzględnieniu przez Sąd zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu potrącenia. Powódka przedstawiła

także istotne zagadnienie prawne dotyczące pełnomocnictwa ogólnego i składania oświadczeń woli o charakterze materialnoprawnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno przede wszystkim być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej

wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób, sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Powódka pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Skarżąca przedstawiła wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niej rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżąca błędnie traktuje skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Znamienne, że Sąd odwoławczy wyczerpująco i wnikliwie odniósł się do przedstawionego w aktach pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną spółkę, które uprawniało W.N. do działania w imieniu spółki P. Nie ma racji skarżący, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Zarzut potrącenia (art. 203¹ k.p.c.) zawiera określone ograniczenia możliwości jego podniesienia zarówno pod względem formalnym, jak i czasowym. Zatem pozwany, który chce skorzystać z tej formy obrony, musi liczyć się z tymi ograniczeniami. Jest to zatem „nowy” zarzut - nieskładany wcześniej powodowi przed wytoczeniem powództwa ani poza postępowaniem sądowym, który

wymagałby przeprowadzenia postępowania dowodowego na ogólnych zasadach, w tym także z uwzględnieniem prekluzji - skierowany wobec powoda w toczącym się procesie zawarty tylko i wyłącznie w piśmie procesowym, podniesiony nie później niż przy wdaniu się w spór co do istoty sprawy albo w terminie dwóch tygodni od dnia, gdy jego wiarygodność stała się wymagalna i przy spełnieniu warunków z art. 203¹ § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 26 czerwca 2025 r., I CSK 4025/24).

Sądy *meriti* trafnie wywiodły, że zarzut potrącenia został skutecznie zgłoszony przez pozwaną spółkę w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zatem w pierwszym piśmie procesowym, przy wdaniu się w spór, do którego dołączono notę księgową z 26 września 2019 r., zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 203¹ § 1 k.p.c.

Podkreślenia wymaga, że skarżąca w większości powtórzyła zarzuty podniesione w apelacji. Sąd drugiej instancji trafnie zauważył, że Sąd Okręgowy wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe, zaś forma pełnomocnictwa i skuteczność potrącenia nie budziły żadnych wątpliwości.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Adam Doliwa

(P.H.)

[SOP]